

[Hanné Reintoft.]

aktivitet; man må vise, at man har denne overbevisning. Jeg tror, at virkelig troende vil opfatte det som frisind, at kirken er deres og beregnet for dem, der mener noget med det, og ikke bare sådan en løs organisation.

Selve indmeldelsen i folkekirken har også været stærkt fremme i debatten. Indmeldelsen starter officielt ifølge kgl. resolution af den 19. juli 1912 med barnedåben, men kildeskattedirektoratet regner, som jeg har nævnt, alle mennesker som medlemmer af folkekirken. Det kan vel i og for sig ikke være kildeskattedirektoratet, der skal sidde og bestemme det — det kan en kirkeminister vel da heller ikke mene.

Konfirmationen er barnets bekræftelse af dåben, men det er jo sådan i dag, at under konfirmationsritualet kan præsten udmærket undlade at spørge hvert enkelt barn, om det er dets vilje at blive ved sin dåbspagt indtil den sidste stund. Så undgår man altså konfrontationen med folkekirkens medlemmer. De spørges overhovedet ikke længere, om de ønsker at være medlemmer eller ej. Hvis man var virkelig troende, var det måske det rette sted at spørge, stadig væk ikke via kildeskattedirektoratet.

Det er således klart, at den nuværende fremgangsmåde for indmeldelse i folkekirken hviler på alt andet end det selvstændige og frie initiativs grundlag. Jeg vil faktisk her gerne tale for det selvstændige og fri initiativ, og så kan ministeren tale imod, hvis ministeren finder, at det er hans rolle her.

Dåbsattesten er i øvrigt et enestående dokumentationspapir, der ikke kendes i andre lande, men som alligevel kræves af udlændinge gang på gang. Enhver burde kunne nøjes med dokumenter fra folkeregisteret, og det er helt urimeligt, at offentlige myndigheder kan forlange en dåbsattest vedlagt dokumentationspapirer.

I folkeskolen lærer børnene ingen religioner ud over protestantismen. De hører aldrig om de moralbegreber og den etik, der er knyttet til de forskellige hygiejniske foranstaltninger under forskellige klimaer, hvilket jo tit hænger meget sammen med religionsudøvelsen. Religionsdyrkelsen i Danmark forbliver på det mystificerende og dødsrettede stade med stigende afstand fra

vores kulturliv. Buddhaudstillingen i Brede arrangeret af Nationalmuseet var lige ved at få flere besøgende end kirkerne på Sjælland i den periode, udstillingen varede. Denne udstilling viste et stort behov for den oplysning om andre religioner, som skolerne har forsømt at give i deres undervisning.

Jeg nævner dette for at vise, at befolkningsforhold til folkekirken og dens religiøse ensidighed ikke er nær så godt, som det høje medlemstal giver udtryk for. Kun ca. 200.000 mennesker eller 4 pct. af Danmarks befolkning går i dag til gudstjeneste mod dobbelt så mange for nogle år siden. Hvis hver præst holder to gudstjenester om søndagen, vil der være 10-15 mennesker i gennemsnit til hver prædiken. Normalt er der over 100 pladser i en kirke, og en gudstjeneste er nu en gang mere vellykket i en overfyldt kirke end i en næsten tom kirke. Hvorfor skulle højtiderne ellers være så velbesøgte, mens man til daglig tit må aflyse gudstjenesten på grund af manglende kirkegængere? På den måde bliver det i og for sig netop det, som ministeren gik imod: så får det netop karakteren af en landevejskro, hvor man kommer, fordi man vil have lidt sjov og lidt fest i gaden, og ikke fordi man virkelig tror på det.

Men bortset fra det har mange tusinde fra de forskellige trosretninger og ikke-troende, som i dag står i folkekirken, ikke det mindste tilknytningsforhold til den, og derfor må den besværlige ind- og udmeldelsesprocedure, som er gældende i folkekirken i dag, forenkles, og det enkelte menneskes ansvar over for sin overbevisning må gøres bevidst. Jeg kunne ikke rigtig tænke mig, at ministeren har noget imod det, men jeg ved selvfølgelig ikke, hvordan det er.

Jeg skal naturligvis ikke underkende den betydning, som kristendommen har for mange mennesker — det er det, jeg står og siger — især for mennesker, der lider af angst og ensomhed. Men forståelsen og accepten af den kendsgerning, at der findes mange forskellige trosretninger, ville uægtelig blive større, hvis det var lettere at skifte tro. Der er mange problemer for ikke-protestanter i vores land, ved barnedåb, konfirmation, bryllup, dødsfald og dokumentationssager, og det kan virke stærkt belastende på de personer, der ikke ønsker